

Pro mě bylo zajímavě, jak jste uplatnili úkol c volbou nejdůležitějších lidských práv – v první řadě ne všichni zvolili pět podle nápoředy, ale se omezily třemi, většinou volili ta základní práva, jeř fungují jako zákazy. Také, ti, kdo zvolil všechna pět, měli sklon k základním právům. Toho se všímám jako projevu jistoty v tom, co nemusí být, a nejistoty ve volbě pozitivních standardů. Předpokládám, že nejste zvykli popisovat situaci v rámci lidských práv, a kvůli tomu jste preferovali jednoduché definice, o nichž se nedá pochybovat. Z odpovědi, které jsem dostala, vyplývá, že dva lidé se pokusili vypracovat svou představu o standardech. Jedná z nich podporovala právo na vzdělání a zákaz diskriminace, je to velmi rozšířený pohled – dívat se na vzdělání jako na podmínku přístupu k dalším právům. Jiná odpověď obsahovala právo na autonomii a zákaz diskriminace - tato kombinace přímo uplatňuje moderní liberální pohled, který podtrhuje úlohu svobodné volby způsobu života.

Podařilo se vám pokládat velmi nejednoznačné otázky v průběhu vytvoření schémat, a hledání odpovědi na této otázky odkazuje na závazná kritéria revolučního přístupu. Jedné se schémat se pokusí provázat toleranci a spravedlnost (autoři nedefinoval určitý stav vztahů mezi těmito pojmy, ale umístili ji jeden po druhém). Opravdu, jak můžeme spojit tato ponětí: je tolerance důsledkem spravedlivého uspořádaní veřejného života, a nebo spravedlnost vyžaduje jako podmínkou pro svou stabilitu toleranci? První verze odpovídá sociál-demokratickému podkladu sociální politiky, netolerance je důsledkem nespravedlnosti. Například, ve filmu *Jak zabít ptáčka* jsou dvě oběti netoleranci a nespravedlnosti, Tom Robinson a Strašidlo (muž, který zahraní život dětem Atika Finche, a kterého všichni ostatní považují za blázince), a oba nemají akceptaci kvůli chudobě a nerovnováze. Liberální ideologie podtrhuje, že tolerance je základem spravedlnosti, která se definuje ne přes chudobu a rovnováhu příjmu, ale rovné možnosti dosáhnout cíle. Kdybyste měli zájem sehnat další informaci o různých přístupech k toleranci, můžete se přečíst knihu od Michaela Walzera O toleranci http://cs.wikipedia.org/wiki/Michael_Walzer. Tato kniha malého obsahu je na seznamu obligatorního čtení pro studenty pomáhajících profesi ve vyspělých zemích.

Druhá stejné velmi debatovaná vazba se našla v schématu, jeř propojil mezi sebou svobodu a spravedlnost. Jak byste propojili této pojmy? Nakolik je právo na svobodu universální? Kdo musí být omezen v své svobodě a jakým způsobem, aby to nebylo libovůle? Proč se stejný čin trestá jinak v různých zemích, někdy trestem smrti, někdy odnětím svobody, a někdy jen dohledem? Jak se řeší otázka svobody, když existuje konflikt zájmů jednotlivce a veřejnosti? Existuje několik modelů justice, které se odlišují podle toho, jak rozhodují o rámci svobody. Například, tzv. model restorativní justice (restorative justice) vyhází z nesmyslnosti odnětí svobody a umístění do vezení, proto že veřejnost je zodpovědná za trest, který spáchá jednatlivec, a musí se analyzovat. Restriktivní model naopak podporuje odnětí svobody jako způsob převýchovy a hájení veřejnosti před špatným vlivem potrestaných. Jeden z nejprovokativnějších filmů na této téma je *Polet nad kukaččím hnízdem*.

Řekla bych, že revoluční přístup se zabývá problémem zlepšení veřejnosti a zaměřen na aktivizaci lidí, aby se zúčastnili těchto změn. Ostatní vlastnosti tohoto přístupu jsou důsledky základu, který se směřuje k tématu zodpovědnosti veřejnosti a jejích institucí.